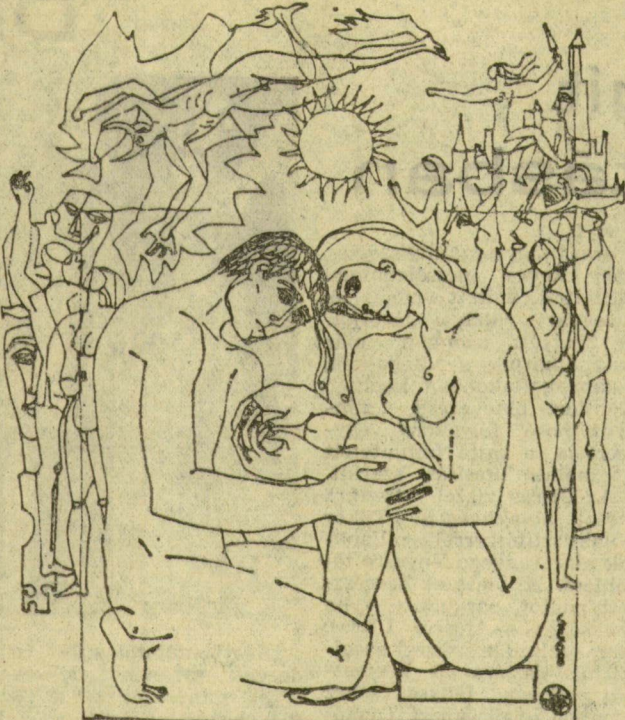

KOMPOZÍCIÓ I.

KOMPOZÍCIÓ II.

KOMPOZÍCIÓ III.

Robert Rozsnyevszkij

KÖLTŐK ÉS GYILKOSOK

A hihetetlennek hinni
[kell,
és valószínű kell venni.
A költő
és a gyilkos
„dicsősége” közt
nincs különbség
[semennyi.
Céltáblájuk:
a századok, s a hírnév.
És sok a közös motívum,
annyi, hogy
nem is hinnéd.
Mert a cárokra
ki emlékszik?
De Dantés és Martinov,
e két könnyelmű,
kő-kegyetlen
„szent kötelességtudó”-
[ról
tudjuk, hogy kik.
Mondhatni, ez nem
[különbös,
megbotlottak egyszer —
és kész!
És mondhatjátok:
a sárnal keseregni —
ezzel ugyan
mire méssz?
Festékszagú papírlapokon
a versük, életrajzuk,
keretes képük
nevetve néz alá...
Ha akarod, hogy öökre
fönnmaradjon a neved,
lőj csak a költőkre,
s a történelem
megemleget!

FERENCZ GYÓZÓ
FORDÍTÁSA

Mirosław Zuluwski

A HÁTIZSÁK

Mirosław Zuluwski lengyel író 1913-ban született. Jogot végzett, 1936-ban jelent meg első írása. 1945-től 1952-ig kisebb megszakításokkal diplomáciai szolgálatot teljesített, majd újságíróskodott. Legjobb regénye, a Vörös folyó 1953-ban látott napvilágot, amelyért Állami-díjban részesítették.

vagy csak én hallottam úgy — kérdeztem. A barátaink is érdeklődve pillantottak rá, hisz mindnyájan nagyon szerettük Zsiutát.

A feleségem titokzatos mosollyal válaszolt:

— Ti, férfiak! Ádám és Éva óta éltek együtt a nőkkel, és mégsem tudtok róla, hisz mindnyájan nagyon szerettük Zsiutát.

A feleségem titokzatos mosollyal válaszolt:

— Ti, férfiak! Ádám és Éva óta éltek együtt a nőkkel, és mégsem tudtok róla, hisz mindnyájan nagyon szerettük Zsiutát.

A feleségem titokzatos mosollyal válaszolt:

— Ti, férfiak! Ádám és Éva óta éltek együtt a nőkkel, és mégsem tudtok róla, hisz mindnyájan nagyon szerettük Zsiutát.

modozik a füstölt szalonnáról...

— Végül is megjött apánk — folytatta a feleségem. — Egy szép napon váratlanul beállított, fakókék egyenruhában, és mielőtt megölelt volna bennünket, leeresztette hatalmas hátizsákját a sarokba. Aztán véget nem érték a csók, ölelések. Apa ölbevett mindkettőnk. Dohány- és rumszagú volt, megengedte, hogy játsjunk a mellét díszítő kereszttekkel és medáliákkal, s mi szűrés arcához dörgöltük a miénket.

Szóval, ez volt a mi apánk, no, lám, hát ilyen volt, ilyen szűrésarcú. Aztán egyszerre a hátizsák került érdeklődésünk középpontjába, s mint ha álmainkból lépett volna elő, valóban nagyobb, s még duzzadtabb volt a többiekénél. Biztosra vettük, hogy teli van jó dolgokkal, s első sorban füstölt szalonnával, de anyánk úgy látszik gondolkodni sem tudott az örömtől, mert ahelyett, hogy fenyitotta volna, tejevest és kását adott vacsorára, mint máskor, s mi megettük, ahogy jó gyerekekhez illik. Időnkint lopva a hátizsákra pillantottunk, s amikor apa lefeküdt a belső szobában, s minket is ágyba parancsoltak, akkor sem tudtunk elaludni. Hozzányúlni azért mégsem mertünk, hisz tudtuk, hogy anyu nagyon megharagudna, ha hozzányúlunk apa holmijához.

De nem jött álom a szemünkre. Még akkor is csak színleltük az alvást, amikor anyu végül bejött a szobába a petróleumlámpával. A hátizsákra nézett, aztán ránk, meg akart bizonyosodni róla, hogy alszunk, majd nehezen, erőlködve felvette a hátizsákot és annak egész tartalmát az asztalra borította. Megrökönyödve és elhölve bámultunk. Az asztalon levelek halmazát láttuk, kötegekben és egyesével, leveleket, és újabb leveleket, fehér, szürke és rózsaszín borítékokat, melyeken ott tarakáltak a tábori posta, meg a cenzorok bélyegzői, azokat a leveleket, amelyeket anyánk írt apának, s amelyek elborították az egész asztalt.

És akkor életünkben először láttuk sírni az anyánkat. Eleinte halkán sírt, aztán rázkódni kezdett, nem tudott többé uralkodni magán. Ekkor lépett apa a szobába, meglátta a síró anyánkat az üres hátizsák fölött. Elszomorodott, anyánk meg csak sírt, és még a karjában sem vigasztalódott meg.

A feleségem elhallgatott, és egyszerre mélységes csend támadt a szobában. Úgy tűnt, hogy egyikünk sem akarja megzavarni a síró asszony emlékét, akit ott hagyunk örökre az üres hátizsák fölött. Végül a feleségem törte meg a csendet:

— Látjátok, ti, férfiak, milyen keveset értetek a világból. Nemcsak könnyeink okát nem sejtitek, hanem azt sem, hogy milyen nagy jelentőséget tulajdonítunk a viselkedéseknek, milyen hálások vagyunk egy mosolyért, egy mozdulatért...

Fordította: ZILAHÍ JUDIT

SZERELMES VERSEK

Szepesi Attila

KESERVERES

Ruhád eladtam
csupasz leszel
Legenda nélkül
szeretkezel

Mosolyod villan
akár a kés:
kinnak valótlán
örömmek kevés

Ilyen kifosztott
ilyen kopár
ilyen barbár a
tavasz a nyár?

Ilyen tékozló
ilyen sivatag?
Te csoda vagy mégis
csoda maradsz

bár nem váltlak meg
konok vagyok
Nem hajlongok csak
káromkodok

Mégsem kell a rossz
szerencse
Aldott a te méhed
gyümölcsre

Vass Imre

MILYEN HOSSZÚ SZOMORÚSÁG

Jó lett volna
gyerekek lenni
bátor erősnek
verekezősnek
orrbeverőnek
karcsavaróknak
szembeköpőnek
fáramászóknak
versenyűzőknak
jótanulóknak
Jó lett volna
kamasznak lenni
megváltozóknak
almodozóknak
bátor erősnek
verekezősnek
lánycsókolónak
mindentudónak
elragadóknak
Jó lenne már
iffjúnak lenni
messze elmenni
végre elmenni
végleg elmenni
téged szeretni